

KOCKA PADE NA MATIJU

7. vazmena nedjelja, B

Suvremeni šport ima ponekad svojih „tragičara“. Evo, na primjer, u ponekoj trci na 100 ili 200 metara u prvi mah se ne zna pobjednik. Izvještači tumače gledateljima kako će odlučiti tzv. „foto finiš“. I onda rezultat: jedan je natjecatelj pobijedio za dvije stotinke sekunde. Kad to gledamo sa strane možemo samo zamisliti kako li je onome što je za dvije stotinke sekunde izgubio prvo mjesto. Koliko treninga, koliko odricanja, koliko nadanja, koliko dobrih želja njegovih najbližih... Nikakvo čudo da tako neki športša doista brizne u plač. I već nakon nekoliko mjeseci jedva će netko i znati u kakvim je okolnostima taj gubitnik ostao na drugom mjestu. Svijet pamti pobjednike.

Opisuju li Djela apostolska danas sličnu „tragediju“. Apostoli su prema Gospodnjoj riječi htjeli među Jedanaesticu uvrstiti jednog učenika namjesto otopaloga Jude, tako da se ponovo namiri broj od dvanaest apostola: „*I postave dvojicu: Josipa koji se zvao Barsaba, a prozvaao se i Just, i Matiju. Onda se pomoliše: „Ti, Gospodine, poznavaoče svih srdaca, pokaži kojega si od ove dvojice izabrao da primi mjesto ove apostolske službe kojoj se iznevjeri Juda, da ode na svoje mjesto.“ Onda im baciše kocke, i kocka pade na Matiju; tako bi pribrojen k jedanaestorici apostola.*

U Dvanaesticu se mogao uključiti učenik koji je cijelo vrijeme bio s Isusom i prije i poslije njegova uskrsnuća. Vrlo je vjerojatno da je taj uvjet ispunjavalo više učenika. No apostoli su u uži izbor postavili dvojicu. To onda znači da su po njihovu sudu obojica mogli zauzeti Judino mjesto u apostolskom zboru. Onda su se pomolili Bogu da on odluči. I kocka pade na Matiju. Toliko današnji odlomak.

O onom drugom kandidatu se kasnije ništa ne govori. Doista, kako li je bilo Josipu Barsabi zvanom Just? Po našem današnjem shvaćanju on se trebao osjećati kao onaj „tragičar“ na nekoj važnoj utrci. Rekao bih da bismo ovdje trebali naglasiti dvoje. Kao prvo, valja uočiti da je Duh Božji odabrao Matiju. To je Božji poziv kojemu ne treba prigovarati. Bog poznaje srca i ne treba nikome polagati račune. Tko bi npr. mogao prigovoriti Isusu što za apostolskog prvaka nije izabrao vjernog Ivana, nego upravo kolebljiva Petra? Božji su pozivi za nas na zemlji uvijek tajna, kao što je tajna i naše izabranje. Govorimo o otajstvu spasenja i o čudesnom Božjem naumu za svakog od nas.

Drugo, na što valja obratiti pozornost jest činjenica da su „različiti dari, a isti Duh“ (1 Kor 12,4). Svaki se dar daje za izgrađivanje zajednice. A nitko nije bez Božjeg dara. Tako ni Matija nije izabran u tu službu radi nekog vlastitog isticanja, nego da bude poslužitelj. Prema tome, ako čovjeku „izmakne“ neka služba, to jednostavno znači da je Bog za njega odredio nešto drugo. Svojatati neki Božji dar znači protiviti se Bogu i uz to biti cijeli život nesretan, jer čovjek nije tamo gdje ga Bog hoće. Naprotiv, prihvatiti iz Božje ruke mjesto i poslanje znači imati duboki mir i na najskladniji način raditi na izgradnji Tijela Kristova. To će koji puta značiti prihvatiti i nesigurnost života, i tjeskobe i bolesti i oskudicu. No u svemu tome čovjek ima mir, jer je tamo gdje ga Bog hoće.

Tako se ne moramo brinuti za onoga Josipa koji nije bio izabran. Bog mu je zacijelo dao neku drugu službu i zacijelo je na svom mjestu bio bogat plodovima. O tome knjige ne pišu. Ali

Bog znade. Svijet pamti pobjednike. Stvarno, zna li netko gdje li se djenuo Josip zvani Just? Zacijelo u Božjem kraljevstvu smješka se našim pitanjima.

Zvonko Pažin